

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/93/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117010307
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6117010307.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M., a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., v trestnej veci obžalovaného doc. B. A. C. G., D., pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. septembra 2022 v Banskej Bystrici odvolanie krajského prokurátora a poškodeného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/30/2017 zo dňa 17. marca 2022, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. f), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/30/2017 zo dňa 17. 03. 2022 vo výroku o treste a náhrade škody.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

odsudzuje

obžalovaného doc. B. A. C. G., D., nar. XX. XX. XXXX v M., trvale bytom D. L. XXXX/XX, H. M.,

podľa § 237 ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8, § 39 ods. 1 Trestného zákona, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu podmienčne odkladá za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému ustanovuje skúšobnú dobu vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. j) Trestného zákona súd ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá peňažný trest vo výške 5.000,- (päťtisíc) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona súd obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vracia okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Vo zvyšných častiach zostáva napadnutý rozsudok okresného súdu nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/30/2017 zo dňa 17. 03. 2022 bol obžalovaný doc. B.. A.. C. G., D., uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v postavení štatutárneho orgánu - generálneho riaditeľa štátneho podniku LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, IČO 36 038 351, so sídlom 975 66 Banská Bystrica, U. E. 8 (ďalej aj „Lesy SR, š.p.“ alebo „š.p. Lesy SR“), nerešpektujúc požiadavku náležitej odbornej správy majetku Slovenskej republiky v správe š. p. Lesy SR, uloženej mu ust. § 19 ods. 2, ods. 3 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákon o štátnom podniku“), aj v spojení s ust. § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, v častiach upravujúcich mandátnu zmluvu, ako aj Zmluvou o výkone funkcie generálneho riaditeľa štátneho podniku č. 6613/2006 - 350 uzavretou podľa § 19 ods. 2 Zákona o štátnom podniku medzi bývalým Ministerstvom pôdohospodárstva SR v zast. ministrom G. C. a N.. A.. B.. C. G., D.. ako generálnym riaditeľom š. p. Lesy SR dňa 20.12.2006 v Bratislave, v čl. II bode 1 písm. b), c), d), bode 2 a bode 4, v zmysle ktorých zodpovedal za hospodárnosť pri nakladaní s majetkom v správe š. p. Lesy SR, pri zariaďovaní jeho záležitostí, resp. pri výkone svojej pôsobnosti bol povinný postupovať s náležitou - odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami podniku, Zákonom o štátnom podniku, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, vnútornými riadiacimi aktmi a podmienkami stanovenými bývalým Ministerstvom pôdohospodárstva SR,

mal si zaobstarat' a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia a pri výkone pôsobnosti neuprednostňovať svoje záujmy alebo záujmy tretích osôb pred záujmami podniku, a zároveň nedbajúc ani na povinnosti a obmedzenia uložené mu ako verejnému funkcionárovi v čl. 4 ods. 1, ods. 2 písm. a) v spojení s čl. 2 ods. 1 písm. zc) a čl. 3 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov, podľa ktorých bol povinný pri výkone funkcie presadzovať a chrániť verejný záujem, ktorý prináša majetkový prospech všetkým alebo mnohým občanom a nesmel svoju funkciu, právomoci z nej vyplývajúce a informácie nadobudnuté pri jej výkone, ako aj v súvislosti s jej výkonom využívať na získavanie výhod v prospech iných fyzických osôb alebo právnických osôb,

I. v rozpore s aktom riadenia - Princípmi ďalšieho obhospodarovania poľovných revírov Lesov Slovenskej republiky, š.p. z mája 2006 (ďalej len „Princípy“), prijatým bývalým Ministerstvom pôdohospodárstva SR, ktoré ako zakladateľ plnilo voči š.p. Lesy SR funkciu orgánu hospodárskeho riadenia, ktorý akt bol pre š.p. Lesy SR záväzný, vedomý si konkrétnych ekonomických výsledkov dosiahnutých pri obhospodarovaní jednotlivých poľovných revírov v správe štátneho podniku v predchádzajúcom období, bez toho, aby bol k tomu vedený naliehavým alebo inak ekonomicky či právne ospravedliteľným dôvodom, konajúc v mene š.p. Lesy SR ako prenajímateľa, v neprospech š. p. Lesy SR uzavrel v Banskej Bystrici

1. dňa 28.08.2007 Zmluvu č. 9362/07-30 o prenájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri D., v správe odštepného závodu (ďalej len „OZ“) U., s D. združením R., so sídlom O. D. č. XXX, B.: XXXXXXXXX, ako nájomcom, predmetom ktorej bol nájom výkonu práva poľovníctva na pozemkoch prenajímateľa za cenu (nájomné) 30.976,- Sk za kalendárny rok na dobu 10 rokov a to napriek tomu, že v „D.“ bol poľovný revír D. zaradený v kategórii B, teda išlo o poľovný revír, v ktorom bolo možné iba predať odstrel zveri, čím spôsobil š.p. Lesy SR ujmu na spravovanom majetku Slovenskej republiky vyčíslenú ako rozdiel medzi trojročným priemerom hospodárskeho výsledku dosiahnutého v predmetnom poľovnom revíri za roky 2004 až 2006 a skutočným hospodárskym výsledkom dosiahnutým v poľovnom revíri v rokoch 2008 a 2009, čo za rok 2008 predstavuje škodu vo výške 20.718,26 Eur a za rok 2009 škodu vo výške 20.702,92 Eur, teda spolu 41.421,18 Eur;

II. v rozpore s aktom riadenia - Konceptiou ďalšieho obhospodarovania poľovných revírov v š.p. Lesy Slovenskej republiky z októbra 2007 a jej Dodatkom č. 1 z júna 2008 a Dodatkom č. 2 z decembra 2008 (ďalej len „Konceptia“), prijatým bývalým Ministerstvom pôdohospodárstva SR, ktoré ako zakladateľ plnilo voči š.p. Lesy SR funkciu orgánu hospodárskeho riadenia, ktorý akt bol pre š.p.

Lesy SR záväzný, vedomý si konkrétnych ekonomických výsledkov dosiahnutých pri obhospodarovaní jednotlivých poľovných revírov v správe štátneho podniku v predchádzajúcom období, bez toho, aby bol k tomu vedený naliehavým alebo inak ekonomicky či právne ospravedlniteľným dôvodom, konajúci v mene š.p. Lesy SR ako predávajúceho, v neprospech š.p. Lesy SR uzavrel v Banskej Bystrici

1. dňa 07.01.2009 Zmluvu č. 201/30-2009 o poskytnutí poplatkového lovu zveri a odberu zveriny v poľovnom revíri F. - L., v správe OZ D., s D. spoločnosťou T. & N. R., so sídlom R., F. č. 4, B.: XXXXXXXXX ako kupujúcim, predmetom ktorej bolo poskytnutie 100% poplatkového lovu zveri v dohodnutom rozsahu za cenu 15.000,- Eur za kalendárny rok, počas doby trvania zmluvy do 31.12.2014, a to napriek tomu, že v „Konceptii“ bol poľovný revír F. - L. zaradený v kategórii A, teda išlo o poľovný revír, ktorý mal ostať v réžii š.p. Lesy SR, bez možnosti predaja odstrelu zveri a prenájmu výkonu práva poľovníctva, čím spôsobil š.p. Lesy SR ujmu na spravovanom majetku Slovenskej republiky vyčíslenú ako rozdiel medzi trojročným priemerom výnosov - tržieb dosiahnutých v predmetom poľovnom revíri za roky 2006 až 2008 a skutočným výnosom dosiahnutým v poľovnom revíri v roku 2009, čo predstavuje škodu vo výške 31.811,06 Eur;

2. dňa 09.01.2009 Zmluvu č. 613-30/2009 o poskytnutí poplatkového lovu zveri a odberu zveriny v poľovnom revíri R., v správe OZ M., a následne dňa 29.01.2009 Dodatok č. 1 a dňa 23.06.2009 Dodatok č. 2 k predmetnej zmluve, s D. spolkom R.I.M., so sídlom L. č. XXX, B.: XXXXXXXXX, ako kupujúcim, predmetom ktorých bolo poskytnutie 100% poplatkového lovu zveri v dohodnutom rozsahu za cenu 12.500,- Eur za kalendárny rok s každoročným nárastom o 3,5 % počas doby trvania zmluvy do 31.01.2014, od 01.08.2009 zvýšenú na 15.250,- Eur, a to napriek tomu, že v „Konceptii“ bol tento poľovný revír zaradený v kategórii A, teda išlo o poľovný revír, ktorý mal ostať v réžii š.p. Lesy SR, bez možnosti predaja odstrelu zveri a prenájmu práva poľovníctva, čím spôsobil š.p. Lesy SR ujmu na spravovanom majetku Slovenskej republiky vyčíslenú ako rozdiel medzi trojročným priemerom výnosov - tržieb dosiahnutých v predmetom poľovnom revíri za roky 2006 až 2008 a skutočným výnosom dosiahnutým v poľovnom revíri v roku 2009, pri súčasnom zohľadnení nákladov vynaložených kupujúcim odstrelu v prospech š.p. Lesy SR v rámci starostlivosti o zver a poľovný revír, čo predstavuje škodu vo výške 4.924,54 Eur;

3. dňa 26.01.2009 Zmluvu č. 1243/09-30 o poskytnutí poplatkového lovu zveri a odberu zveriny v poľovnom revíri R. L., v správe OZ E., s B.. G. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., L.N. F. XXXX/XX, ako kupujúcim, predmetom ktorej bolo poskytnutie 100% poplatkového lovu zveri v dohodnutom rozsahu za cenu 4.000,- Eur za kalendárny rok s každoročným nárastom o 3 % počas doby trvania zmluvy do 31.01.2014, a to napriek tomu, že v „Konceptii“ bol tento poľovný revír zaradený v kategórii A, teda išlo o poľovný revír, ktorý mal ostať v réžii š.p. Lesy SR, bez možnosti predaja odstrelu zveri a prenájmu práva poľovníctva, čím spôsobil š.p. Lesy SR ujmu na spravovanom majetku Slovenskej republiky vyčíslenú ako rozdiel medzi trojročným priemerom výnosov - tržieb dosiahnutých v predmetom poľovnom revíri za roky 2006 až 2008 a skutočným výnosom dosiahnutým v poľovnom revíri v roku 2009, čo predstavuje škodu vo výške 4.485,04 Eur;

4. dňa 23.02.2009 Zmluvu č. 2490-30/09 o poskytnutí poplatkového lovu zveri a odberu zveriny v poľovnom revíri A., v správe OZ R., s D. spoločnosťou A., so sídlom R. U. H., R. č. 1, B.: XXXXXXXXX, ako kupujúcim, predmetom ktorej bolo poskytnutie 100% poplatkového lovu zveri v dohodnutom rozsahu za cenu 11.000,- Eur za kalendárny rok s každoročným nárastom o 3,5 % počas doby trvania zmluvy do 31.01.2014, a to napriek tomu, že v „Konceptii“ bol tento poľovný revír zaradený v kategórii A, teda išlo o poľovný revír, ktorý mal ostať v réžii š.p. Lesy SR, bez možnosti predaja odstrelu zveri a prenájmu práva poľovníctva, čím spôsobil š.p. Lesy SR ujmu na spravovanom majetku Slovenskej republiky vyčíslenú ako rozdiel medzi trojročným priemerom výnosov - tržieb dosiahnutých v predmetom poľovnom revíri za roky 2006 až 2008 a skutočným výnosom dosiahnutým v poľovnom revíri v roku 2009, čo predstavuje škodu vo výške 1.282,81 Eur;

5. dňa 28.04.2009 Zmluvu č. 5036/30-09 o poskytnutí poplatkového lovu zveri a odberu zveriny v poľovnom revíri H., v správe OZ D., , a následne dňa XX.XX.XXXX aj N. k predmetnej zmluve bez označenie poradového čísla, s Poľovníckym spolkom Q., so sídlom G., H. č. 8, B.: XXXXXXXXX, ako kupujúcim, predmetom ktorých bolo poskytnutie 100% poplatkového lovu zveri v dohodnutom rozsahu za cenu 25.000,- Eur za kalendárny rok s každoročným nárastom o 3,5 % počas doby trvania zmluvy do 31.01.2014, a to napriek tomu, že v „Konceptii“ bol tento poľovný revír zaradený v kategórii A, teda išlo o poľovný revír, ktorý mal ostať v réžii š.p. Lesy SR, bez možnosti predaja odstrelu zveri a prenájmu práva poľovníctva, čím spôsobil š.p. Lesy SR ujmu na spravovanom majetku Slovenskej republiky vyčíslenú ako rozdiel medzi trojročným priemerom výnosov - tržieb dosiahnutých v predmetom poľovnom revíri za roky 2006 až 2008 a skutočným výnosom dosiahnutým v poľovnom revíri v roku 2009, čo predstavuje škodu vo výške 77.433,29 Eur;

6. dňa 15.06.2009 Zmluvu č. 7298/09-30 o poskytnutí poplatkového lovu zveri a odberu zveriny v poľovnom revíri T., v správe OZ A. E. so spoločnosťou Q., s.r.o., so sídlom M. T., T. č. XX, B.: XXXXXXXX, ako kupujúcim, predmetom ktorej bolo poskytnutie 100% poplatkového lovu zveri v dohodnutom rozsahu za cenu 8.500,- Eur za kalendárny rok s každoročným nárastom vo výške oficiálnej hodnoty ročnej inflácie podľa údajov Štatistického úradu SR za predchádzajúci rok počas doby trvania zmluvy do 31.01.2014, a to napriek tomu, že v „Konceptii“ bol tento poľovný revír zaradený v kategórii A, teda išlo o poľovný revír, ktorý mal ostať v réžii š.p. Lesy SR, bez možnosti predaja odstrelu zveri a prenájmu práva poľovníctva, čím spôsobil š.p. Lesy SR ujmu na spravovanom majetku Slovenskej republiky vyčíslenú ako rozdiel medzi trojročným priemerom výnosov - tržieb dosiahnutých v predmetom poľovnom revíri za roky 2006 až 2008 a skutočným výnosom dosiahnutým v poľovnom revíri v roku 2009, čo predstavuje škodu vo výške 9.517,62 Eur;

7. v presne nezistenom čase, nie však neskôr ako 15.06.2009, Zmluvu č. 6830/09-30 o poskytnutí poplatkového lovu zveri a odberu zveriny v poľovnom revíri W. - Q., v správe OZ M., s D. spoločnosťou G., so sídlom M., G. majer č. 2, B.: XXXXXXXX, ako kupujúcim, s platnosťou od 15.06.2009, predmetom ktorej bolo poskytnutie 100% poplatkového lovu zveri v dohodnutom rozsahu za cenu 10.000,- Eur za kalendárny rok s každoročným nárastom vo výške oficiálnej hodnoty ročnej inflácie podľa údajov Štatistického úradu SR za predchádzajúci rok počas doby trvania zmluvy do 31.01.2014, a to napriek tomu, že v „Konceptii“ bol tento poľovný revír zaradený v kategórii A, teda išlo o poľovný revír, ktorý mal ostať v réžii š.p. Lesy SR, bez možnosti predaja odstrelu zveri a prenájmu práva poľovníctva, čím spôsobil š.p. Lesy SR ujmu na spravovanom majetku Slovenskej republiky vyčíslenú ako rozdiel medzi trojročným priemerom výnosov - tržieb dosiahnutých v predmetom poľovnom revíri za roky 2006 až 2008 a skutočným výnosom dosiahnutým v poľovnom revíri v roku 2009, čo predstavuje škodu vo výške 25.162,45 Eur;

čím takto svojím konaním v bodoch I a II spôsobil Slovenskej republike, v zastúpení š.p. Lesy SR, so sídlom Banská Bystrica, Nám. SNP 8, IČO: 36 038 351, celkovú škodu vo výške 196.037,99 Eur.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 237 ods. 4, § 38 ods. 2, 3, 8, § 36 písm. j), § 39 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Podľa § 51 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd výkon trestu podmienenečne odložil a uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd určil skúšobnú dobu na 5 rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona súd obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému uložil peňažný trest vo výške 5.000,- Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní 3 rokov.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného - Slovenská republika, v zastúpení LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Banská Bystrica, Nám. SNP 8, IČO: 36 038 351, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie krajský prokurátor, a to proti výroku o treste a náhrade škody, ktoré písomne odôvodnil v podstate tým, že prvostupňový súd s odkazom na celkovú dĺžku trestného stíhania, osobitne od vznesenia obvinenia, ako aj dobu uplynúvšiu od spáchania žalovanej trestnej činnosti, dospel k záveru, že u obžalovaného došlo k reálnemu porušeniu základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR), resp. korelujúceho práva na prejednanie veci v primeranej lehote v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na ktorú skutočnosť bolo potom nevyhnutné reagovať a porušenie práv kompenzovať využitím moderačného ustanovenia v § 39 ods. 1 Trestného zákona a to až v rozsahu zmiernenia hrozaceho trestu odňatia slobody o 70%, počítajúc toto zmiernenie od dolnej

hranice na stíhaný skutok aplikovateľnej trestnej sadzby. Prvostupňový súd poukázal a v niektorých častiach aj citoval rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR, ktoré sa zaoberali práve problematikou rýchlosti trestného konania, prietahov v ňom a dopadov eventuality porušení súvisiacich základných práv na oblasť trestania, avšak zo žiadneho z nich a ani iných odvolateľovi známych rozhodnutí tuzemských súdnych autorít nevyplýva mechanizmus a hlavne rozsah zníženia trestnej sadzby, aký v posudzovanom prípade volil prvostupňový súd. V tejto súvislosti poukázal na to, že je potrebné poznať a následne aj dôsledne vážiť jednotlivé okolnosti a momenty, ktoré na dĺžku trestného stíhania vplývali. V posudzovanom prípade išlo o vec skutkovo a právne obtiažnu, a pokiaľ prvostupňový súd konštatoval a v prospech obžalovaného hodnotil, že tento nemal podiel na dĺžke trestného stíhania, s uvedeným možno súhlasiť len na bazálnej úrovni, pričom jedným dychom treba dodať, že obžalovaný svojim postojom k trestnému obvineniu a spôsobom výkonu obhajovacích práv k skráteniu trestného konania ani neprispel. Taktiež skutkový rozsah objasňovanej a stíhanej trestnej činnosti nebol v žiadnom prípade obvyklý a obvyklým nebolo ani to, v akom statuse a vo vzťahu k akej majetkovej hodnote bola trestná činnosť obžalovaného páchaná. Ďalej uviedol, že nerozporuje východisko (čo napokon vyplýva aj z návrhu trestu, ktorý bol obžalobou prednesený v obsahu záverečnej reči), že odstup meritórneho rozhodovania od spáchania trestnej činnosti, ako aj pozitívne faktory viažuce sa na osobu obžalovaného a jeho doterajší život, môžu ako súbor okolností prípadu a pomerov páchatel'a odôvodniť špecifický zmierlivý prístup k jeho potrestaniu. Limity takejto moderácie však nie sú svojvoľné, nakoľko v opačnom prípade by strácali zmysel ako rozpätia trestných sadzieb uvedené v osobitnej i všeobecnej časti Trestného zákona, tak aj ustanovenia o možnosti nahradenia trestu spojeného s odňatím slobody inými trestami, či vôbec akékoľvek ďalšie ustanovenia Trestného zákona spadajúce do množiny alternatívnych trestov. Právnym základom moderácie, ktorú v posudzovanom prípade aj podľa neho správne zvolil prvostupňový súd, je ustanovenie § 39 Trestného zákona, ktoré však neobsahuje iba materiálne dôvody pre moderáciu, ale s cieľom nastaviť jej limity a zabrániť tak svojvôli stanovuje aj striktné a jasné obmedzenia zníženia trestnej sadzby. Na posudzovaný prípad a obžalovaného pritom dopadá limit v § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, v zmysle ktorého aj pri mimoriadnom znížení trestu nie je možné páchatel'ovi trestného činu, pri ktorom trestný zákon v osobitnej časti stanovuje dolnú hranicu trestnej sadzby 10 rokov, uložiť trest odňatia slobody kratší ako 5 rokov. Prvostupňový súd v predmetnej veci bez toho, aby mal na to akúkoľvek zákonnú oporu a zároveň aj bez toho, aby sa mohol oprieť o závery na naše právne podmienky aplikovateľnej súdnej praxe ESLP, vytvoril akýsi vlastný výpočtový mechanizmus, kedy z nie celkom čitateľných a presných matematických postupov vyvodil, že prekročenie (dvojnásobné - 6 rokov x 2), primeranej lehoty na prejednanie veci má mať za následok zníženie dolnej hranice trestnej sadzby 10 rokov na menej ako 1/3. Nevyhnutým dôsledkom takéhoto postupu je, že uložený trest sa dostal mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu, čo vo výsledku zakladá nielen kasačný dôvod v § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, ale aj dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Zhodný názor pritom prijal aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 5To/14/2015 zo dňa 03. 03. 2016, v ktorom konštatoval, že „dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obtiažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní, výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použiť mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a uloženie trestu pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom, s obmedzením uvedeným v ustanovení § 39 ods. 3 Trestného zákona“. Záverom uviedol, že notorieta rozhodovacej činnosti súdov prvého stupňa v ostatnom období je preceňovanie významu doterajšej trestnej bezúhonnosti stíhaných a nimi následne súdených páchatel'ov úmyselných trestných činov, čo je nepochybne okolnosť významná a ako poľahčujúca okolnosť všeobecnej povahy má nezastupiteľné miesto, avšak v žiadnom prípade nie je okolnosťou výnimočnou. Výsledkom je potom stav, že trestná bezúhonnosť je hodnotená nielen ako príslušná poľahčujúca okolnosť (§ 36 písm. j) Trestného zákona) potenciálne vplývajúca aj na úpravu trestnej sadzby stanovenej osobitnou časťou trestného zákona (§ 38 Trestného zákona), ale aj ako okolnosť, ktorá vedie k mimoriadnemu zníženiu trestu, a ktorá navyše ešte odôvodní využitie ďalšieho moderačného ustanovenia, či presnejšie ustanovenia o alternatívnom treste v § 49, resp. § 51 Trestného zákona. Práve k takémuto, trojnásobnému zhodnoteniu trestnej bezúhonnosti, sa v posudzovanom prípade „uchýlil“ aj prvostupňový súd, pričom nezákonne mimoriadne znížil trest pod limit v § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, a súd absolútne rezignoval na akékoľvek zdôvodnenie splnenia materiálnych podmienok takéhoto postupu, ktoré stanovujú § 49 a § 51 Trestného zákona. Vo vzťahu k výroku o náhrade škody uviedol, že odvolanie primárne smeruje k nerešpektovaniu ustanovenia § 287 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré od prijatia rekodifikovaného Trestného poriadku prešlo viacerými úpravami, ktorých cieľom bolo predovšetkým posilnenie postavenia poškodeného

cestou uprednostnenia vybavenia jeho nároku na náhradu škody v rámci trestného konania a to osobitne v prípadoch, kedy je škoda súčasťou skutkovej vety rozsudku. Na rozdiel od úpravy účinnej do 31. 12. 2017, súd prvého stupňa rozhodujúci pozitívne o vine za trestný čin, ktorého znakom, či právne významnou okolnosťou je vznik škody, ktorá je z tohto dôvodu pochopiteľne a nutne vyjadrená aj v opise skutku, nemá žiadnu zákonnú možnosť odkázať poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces (samozrejme za predpokladu, že si tento nárok uplatňuje z titulu spáchania trestného činu, s ktorým má vznik škody príčinnú súvislosť a nárok je uplatňovaný voči obžalovanému, ktorý je aj uznávaný vinným). Na základe uvedených skutočností preto navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), písm. f), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a náhrade škody a následne sám rozhodol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj poškodený - LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, a to proti výroku o náhrade škody, pričom odvolanie odôvodnil v podstate tým, že ako poškodený si uplatnil nárok na náhradu škody listom zo dňa 11. 02. 2014 vo výške, ktorá bude určená znaleckým dokazovaním. Poškodený na prvom hlavnom pojednávaní uplatnil škodu osobitne pre každý posudzovaný skutok (poľovný revír) v celkovej výške 195.425,50 Eur. Ak súd rozsudkom uznal vinu obžalovaného zo spáchania trestného činu, ktorým bola inému spôsobená majetková škoda, obžalovanému vždy uloží povinnosť nahradiť škodu, ak jej výška tvorí súčasť opisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku. Účelom § 287 a § 288 Trestného poriadku je dosiahnutie čo najskoršieho uspokojenia nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Ďalej poukázal na judikát R 34/1963 a komentár k § 288 Trestného poriadku. Záverom uviedol, že k imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj princíp právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok. Okresný súd výrokom o náhrade škody nepostupoval v súlade s uvedeným princípom, pretože poškodený legitímne očakával, vzhľadom na zložitost' prípadu, vykonanie rozsiahleho znaleckého dokazovania a skutočnosť, že znakom skutkovej podstaty je vznik škody, ktorá bola preukázaná, že bude obžalovaný zaviazaný k povinnosti nahradiť škodu minimálne vo výške, ktorá musí byť pre naplnenie kvalifikovanej skutkovej podstaty preukázaná. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody a sám rozhodol tak, že zaviazá obžalovaného k povinnosti nahradiť škodu vo výške, ktorú bude mať súd za preukázanú pre naplnenie skutkovej podstaty daného trestného činu.

K podaným odvolaniam krajského prokurátora a poškodeného sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne, pričom uviedol, že napadnutý rozsudok považuje v celom rozsahu za zákonný a správny, v kontexte skutočností, že vzhľadom na 12 ročné trvanie celého procesu, vzhľadom na dlhodobý psycho-sociálny dopad na jeho osobu a jeho rodinu sa zmieril s výrokom okresného súdu a nepodal proti nemu odvolanie. V trestnom konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, následne po doplnení dokazovania v zmysle zrušujúceho uznesenia krajského súdu sám vo veci rozhodol. Podľa jeho názoru okresný súd postupoval pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu v súlade so zásadami ukladania trestov. Uložený podmienený trest považuje za správny, zákonný a spravodlivý, ktorý zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 Trestného zákona. Je nesporné, že skutky sa stali v roku 2007 a 2009, pričom obžaloba bola podaná na súd dňa 13. 04. 2017. Počas celého obdobia viedol riadny a usporiadaný život, nedopustil sa žiadneho protiprávneho konania a bol stále zamestnaný. Svojim konaním nezapríčinil žiadne predlžovanie trestného konania, zúčastňoval sa vyšetrovacích úkonov ako aj súdnych pojednávaní, a to buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Ďalej poukázal na ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu, na judikatúru ESLP, v zmysle ktorej sa za neúmerné konanie považuje konanie, ktoré presahuje dobu 6 rokov, pričom prostriedky, ktoré majú byť vo vnútroštátnom práve k dispozícii, musia byť spôsobilé buď zamedziť vzniku alebo pokračovaniu porušenia práva na spravodlivý súdny proces, alebo poskytnúť osobe za každé už načaté porušenie vhodnú nápravu. Štát má pritom na výber, či zvolí preventívne, alebo kompenzačné prostriedky nápravy. Okresný súd v rámci rozhodovania o primeranosti trestu potom správne zohľadnil zásadu sudcovskej individualizácie trestu. Vo vzťahu k podaným odvolaniam proti výroku o náhrade škody uviedol, že súd správne a zákonne rozhodol o uplatnenom nároku na náhradu škody, pretože poškodený nešpecifikoval jednoznačne výšku škody, ktorá mu mala konaním obžalovaného vzniknúť, a ďalšie dokazovanie by bolo nad rámec trestného konania. Ani splnomocnenec poškodeného nebol schopný posúdiť, aká škoda, a či vôbec vznikla, a v akej výške mala byť štátnemu podniku spôsobená, ani sa nevedel vyjadriť, či si ju vôbec uplatňuje, a v akej výške. Až písomným podaním zo dňa 11. 02. 2014 uplatnil škodu, ktorá bola určená znaleckým posudkom č. 3/2010. Poukázal na to, že žiadna škoda nie je evidovaná ani

v účtovnej závierke overenej audítorom. Výška škody bola preukázaná až znaleckým posudok a jeho štyrmi doplneniami, pričom závery znaleckého posudku od počiatku rozporoval. Poukázal na znalecký posudok č. 2/2019 znaleckej organizácie EPA, s.r.o., v zmysle ktorého je metodika ekonomických výpočtov v znaleckom posudku č. 3/2010 nevhodná a nesprávna, a že metóda použitá v obžalobe na vyčíslenie škody je taktiež nevhodná a nesprávna. V danom prípade preto ohľadne výšky škody je potrebné vykonať ďalšie rozsiahle dokazovanie, a to aj s poukazom na vážne rozdiely a metódy výpočtov použitých znalcami. Na záver z opatrnosti vzniesol námietku premlčania, pretože poškodený si uplatnil nárok na náhradu škody až dňa 11. 02. 2014. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd odvolanie krajského prokurátora a poškodeného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie dňa 27. 09. 2022 v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku v neprítomnosti obžalovaného, pretože upovedomenie o verejnom zasadnutí mu bolo doručené riadne a včas a písomne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridrižiava písomného odôvodnenia odvolania, pričom orgány prokuratúry v roku 2020 pristúpili k celoslovenskému zhodnoteniu používania § 39 Trestného zákona, a bolo zistené, že práve Okresný súd Banská Bystrica ako jediný v rámci SR pristupuje k moderácii uloženého trestu spôsobom, ktorý aj on rozporoval v podanom odvolaní. Preto generálny prokurátor podal podnet na prijatie zjednocujúceho stanoviska na Najvyšší súd SR, ktoré však zatiaľ nebolo prijaté. Podľa jeho názoru teda nie je možné reparovať porušenie práv obžalovaného spôsobom, ako to urobil okresný súd. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd zrušil výrok o treste a náhrade škody a sám vo veci rozhodol.

Poškodený v rámci verejného zasadnutia uviedol, že im nebolo doručené vyjadrenie obžalovaného k odvolaniu, v ktorom vzniesol námietku premlčania, a uviedol, že poškodený sa až dňa 19. 02. 2010 mohol oboznámiť o výške spôsobnej škody, pretože až toho dňa sa oboznámil so závermi znaleckého posudku. Preto subjektívna 4 ročná premlčacia doba začala plynúť až uvedeného dňa. Čo sa týka namietanej príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a vznikom škody, tak táto príčinná súvislosť je preukázaná samotným skutkom. Preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý výrok o náhrade škody a vec vrátil okresnému súdu, alebo aby sám vo veci rozhodol tak, že zaviazá obžalovaného k povinnosti nahradiť poškodenému spôsobenú škodu.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí poukázala na to, že od spáchania trestného činu uplynulo 13, resp. 15 rokov, a obžalovaný počas celej doby vedie riadny život a nedopustil sa žiadneho protiprávneho konania. Rozhodnutie okresného súdu považuje za zákonné a správne, preto navrhla, aby krajský súd odvolanie krajského prokurátora a poškodeného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie krajského prokurátora a poškodeného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie krajského prokurátora aj poškodeného je z časti dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke

viny a trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k jednotlivým výrokom rozsudku. Okresný súd sa aj riadil právnym názorom, ktorý vyjadril krajský súd v predchádzajúcom zrušovacom uznesení zo dňa 29. 06. 2021. Keďže sa krajský súd s odôvodnením napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o vine stotožnil, v podrobnostiach naň odkazuje (str. 28 - 37), a zároveň dodáva, že výrok o vine ani nebol napadnutý podanými odvolaniami, preto sa ním ani krajský súd bližšie nezaoberal.

Čo sa týka výroku o treste, krajský súd musí konštatovať, že pri jeho ukladaní došlo k porušeniu Trestného zákona v ustanovení § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Pokiaľ okresný súd pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu len v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, ako to vyplýva z výroku o treste, bol pri ukladaní trestu limitovaný dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby, preto v takom prípade nemohol uložiť obžalovanému trest odňatia slobody kratší ako 5 rokov.

Pokiaľ okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku argumentoval Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, s touto sa je možné stotožniť, avšak táto argumentácia v prípade rozhodovania o druhu a výmere trestu musí byť premietnutá aj do samotného výroku o treste.

Krajský súd ďalej konštatuje, že druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona pre jeho aplikovateľnosť v konkrétnom prípade nevyžaduje priznanie páchatel'a ku spáchaniu trestného činu, ani jeho postoj k prejednávanej veci. Súd musí zohľadniť okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Po zohľadnení všetkých okolností prípadu, osobu obžalovaného, a najmä s poukazom na dĺžku trestného konania aj krajský súd dospel k záveru, že pre ochranu spoločnosti, nápravu páchatel'a, ako aj z pohľadu generálnej a individuálnej prevencie postačuje trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 5 rokov s probačným dohľadom, pričom takýto trest dostatočne zabezpečí prevýchovu obžalovaného a zároveň trest postihuje len obžalovaného a zohľadňuje všetky zásady pre ukládanie trestov.

Vzhľadom na procesné pochybenie okresného súdu však musel krajský súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušiť celý výrok o treste, a sám rozhodol tak, že uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, teda pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a to nie len s poukazom na § 39 ods. 1 Trestného zákona, ale najmä na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň aj krajský súd výkon trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu vo výmere 5 rokov s probačným dohľadom, pričom v rámci probačného dohľadu uložil obžalovanému v zmysle § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve. Povinnosť, ktorú súd uložil obžalovanému v zmysle § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona totiž bolo možné uložiť len do 01. 08. 2019, kedy došlo k novele Trestného zákona, pričom uvedená povinnosť je od uvedeného dátumu upravená v § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona. Navyše, takúto povinnosť je v zmysle § 51 ods. 9 Trestného zákona možné uložiť len po predchádzajúcom vyžiadaní správy od probačného a mediačného úradníka o vhodnosti jej uloženia, ak vhodnosť uloženia tejto povinnosti nevyplýva z odborného vyjadrenia alebo zo znaleckého posudku. Krajský súd preto reparaoval aj toto pochybenie okresného súdu pri ukladaní trestu, a napokon v súlade s rozhodnutím okresného súdu opätovne uložil obžalovanému aj peňažný trest vo výmere 5.000,- Eur, a pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu uložil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Taktiež uložil obžalovanému ochranný dohľad vo výmere 3 rokov.

Na margo uloženého trestu záverom krajský súd považuje za potrebné zhrnúť, že v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k právu na prejednanie veci v primeranej lehote v zmysle

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, dáva členským štátom na výber, či zvolia preventívne prostriedky nápravy, alebo kompenzačné prostriedky nápravy porušenia uvedeného práva. V prejednávanej veci je nesporne preukázané, že skutky obžalovaný spáchal v roku 2007 a 2009, obvinenie bolo obžalovanému vznesené v roku 2011, pričom obžaloba bola na okresný súd podaná v roku 2017. Európsky súd pre ľudské práva považuje za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi lehotu v trvaní 6 rokov. V prípade obžalovaného tak bolo právoplatne rozhodnuté o vine a treste v lehote 11 rokov od vznesenia obvinenia, pričom aj krajský súd dospel k záveru, že ukladanie nepodmienečného trestu odňatia slobody v akejkoľvek výmere po 13 rokoch od spáchania skutku by bolo v rozpore so zásadami pre ukladanie trestu, v rozpore so samotným účelom trestu, pričom trest by bol v takom prípade len obyčajnou odplatou za spáchanie žalovaných skutkov. Vzhľadom k tomu, že Slovenská republika vo svojom právnom poriadku nedisponuje preventívnymi prostriedkami nápravy porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote, musel aj krajský súd pristúpiť ku kompenzačnej forme porušenia uvedeného práva, a to vo forme mimoriadneho zníženia trestu tak, ako je to uvedené vyššie.

Vo vzťahu k napadnutému výroku o náhrade škody krajský súd konštatuje, že v zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku. Zo skutkovej vety rozsudku je zrejmé, že výška škody je uvedená pri každom skutku samostatne, a je vyjadrená aj v jej celkovej výške v závere skutkovej vety. Pokiaľ teda okresný súd ponechal ako súčasť skutku aj výšku spôsobenej škody, v zmysle uvedeného ustanovenia Trestného poriadku nemal inú možnosť, ako uložiť obžalovanému povinnosť nahradiť spôsobenú škodu.

Z uvedeného je zrejmé, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody okresný súd na jednej strane v skutkovej vete napadnutého rozsudku uviedol výšku spôsobenej škody (pričom výrok o vine je vzhľadom na to, že proti nemu nebolo podané odvolanie, právoplatný), na druhej strane ako dôvod odkázania poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces odôvodnil v podstate tým, že preukázanie skutočnej, objektívnej výšky škody by presiahlo rámec trestného konania.

V tejto súvislosti však krajský súd musí konštatovať, že v prejednávanom prípade ide o špecifickú situáciu, keď obžalovaný bol uznaný za vinného zo spáchania skutku z pozície riaditeľa štátneho podniku.

Podľa § 19 ods. 4 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov porušením svojich povinností pri výkone funkcie je riaditeľ povinný nahradiť škodu, ktorú podniku spôsobil. Najmä je povinný nahradiť škodu, ktorá podniku vznikne tým, že poskytne plnenie alebo on sám nadobudne majetok v rozpore s týmto zákonom. Výška náhrady škody, ktorú je povinný riaditeľ nahradiť, je maximálne ročný príjem riaditeľa priznaný podľa § 19 ods. 7.

S poukazom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia preto krajský súd musel podľa § 321 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku zrušiť výrok o uplatnenom nároku na náhradu škody, pretože je v rozpore so zákonom, a v tejto časti vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pričom pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody bude musieť zohľadniť výšku spôsobenej škody, ktorá je uvedená v skutkovej vete rozsudku, ako aj limity pre jej náhradu v zmysle § 19 ods. 4 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste sám vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, pričom vo vzťahu k výroku o náhrade škody vec vrátil okresnému súdu, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.